

TÜZ

egy tükör
túloldalán

egy regény fragmentumai

RÓMAI BIRODALOM – BOHÉMIA KOLÓNIA – PEREMVIDÉK – BŘÍZA-HÁZ

A Teremtés 7520-ik esztendeje, 8. hónap (Aprilis hava), 22-e
12:33

- Nathanael, szívem, hallasz?
- Mi az, anya?
- Gyere be gyorsan, ezt neked is látnod kell.

A fiú bepötyögött még néhány parancsot az atomválasztó irányítópaneljén, aztán gyors léptekkel a telepes ház ajtaja felé iramodott. Mire a kombájn elfogadóan felberregett, Nathanael mögött már be is csukódott az ajtó.

A ház a szó szoros értelmében puritán volt. Semmi felesleges bútor, vagy használati tárgy. Fekete kőpadló, hófehérre meszelt falak – mintha egy sakktábla mezőit illesztették volna össze az élek mentén –, beépített, szinte láthatatlan szekrényekkel. A hőmérséklet ideális, a levegő páratartalma szintúgy. Enyhe mentaillat terjengett mindenütt. Ha behunyja a szemét, Nathanael talán egy *erdőben* érezte volna magát. Persze, ehhez tudnia kellett volna, hogy milyen is az.

Miközben a fiú gyors egymásutánban lerúgta a cipőit, megállapította, hogy a karbantartók tegnapi látogatása valóban gyógyírt jelentett a rendszerek apróbb hibáira, sőt az apja sem lehetett túlságosan rossz hangulatban, ha engedte, hogy a mama mentaillatúvá varázsolja az egész házat. Arra gondolt, talán ismét megfelelő az alkalom, hogy bepróbálkozzon, s bár még tisztán emlékezett a korábbi beszélgetés eredménytelenségére, eltökélte, nem adja fel. Az előző felvonás valahogy így hangzott:

– Már megint, Nathanael. Mindig ugyanott kell kikötnünk. Hát nem értetted meg, amit mondtam? – tajtékzott az idősebb Georgios Bříza. Fekete, szigetekben őszülő szakála úgy borzolódott fel ilyenkor, mint egy támadásra kész farkas bundája.

– De apa, az istenért...

– A válaszom nem! Már épp elég pénzt vitt el az egyetemem is – dörögte. – Egyetem, hallod? Tudod, mennyi az?

– De az iskolát a hálózaton keresztül végeztem. Hazakaptam a világ egy részét hologramban. Pár perembe kerülne, és elhagyhatnám ezt az átkozott helyet, hogy valami más is látható a sivatár földeken és a repedezett sziklákon kívül, de te nem hagysz élni – csatant a fiú válasza, a szavak azonban hatástalanul peregtek le Georgios kefeszerű szakállának védművéről. – Nem hagyod, hogy találkozzak azokkal, akikkel úgymond hét éven át együtt tanultam. Egyszer sem láthattam őket *élőben*. Van vagy száz ember, akit ismerek, akivel szemtől szemben beszélgethetek. Neked lehet, hogy elég ennyi, de értsd meg, nekem nem! Egyetemre is csak azért jártam, mert te azt akartad. Azt hittem, így majd engedékenyebb leszel – hadarta Nathanael. Mint ilyenkor általában, fel-alá masírozott, az apja szeme azonban egy pillanatra sem engedte el.

– Még ha csak az én kedvemért is csináltad, akkor is neked lesz belőle hasznod! Hát nem érted?! Azzal az iskolával az élre törhetsz ezen a vidéken. Ott van az életrajzodban a Prahopoliszi Birodalmi Egyetem diplomája. Pár év után, ha kihasználod a tudásodat, a tiéd lehet itt minden.

– De mi az a minden? – kacagott keserűen Nathanael. – Pár száz hektárnyi homokká szikkadt föld és néhány tucat olyan ember, akikkel az atomválasztáson és a rohadt sorozaatokon kívül másról nem is lehet beszélni? Nekem ez nem kell! Nekem ez kevés!

Ahogy Georgios fújatva állt fel a székből, tökéletes kontrasztot nyújtott a mögötte mosolygó császárral. Igaz, az utóbbi csupán egy festmény volt.

– Majd ha a magad ura leszel, majd ha te termeled ki a napi betevőt, akkor oda mész csatangolni, abba a poliszba, amelyikbe csak akarsz. Én nem fogok az utadba állni. – Beszéd közben cirka négy szótagonként furcsa hatásszüneteket tartott, és úgy szedte a levegőt, mintha attól tartana, a nemes lételem lassan elfogy a szobában. – De addig, amíg velünk élsz, és a növéreid hozományát ki nem termeljük, nem mehetsz el innen!

– Mindig ez az átkozott hozomány. Minek szemtől ki olyan vőket, akik két réteggel állnak felettünk? Ha szegényebbeket választottál volna...

– Nem az a célom, hogy visszafelé haladjunk a létrán. Én azt szeretném, hogy te éppúgy rangos családokba házasodj, mint ők... és nem azt, hogy egy *senkit* vegyél el.

Az a „senki” mindig akkorát tudott döfni. Nathanaelnek onnét már soha nem volt kedve tovább folytatni a beszélgetést, de mihelyst aludt rá egyet, új életerővel indult neki az apja ellen vívott gigászi küzdelemnek. Sziszüphopszi egy munka volt.

Időnként elgondolkodott rajta, hogy lehet, mégis ő a különc. A környékbeliek közül kevesen mertek volna még annyira is szembeszegülni az apjukkal, mint ő. A pater familias szava szent volt és sérthetetlen, s ha az évek során valamit beleverték az emberbe a vizsganyag mellett, biztosan ez volt az. Bár az első házasságból való fiú felnőttként már hasonló *hanggal* rendelkezhetett, a családfő felsőbbrendűsége továbbra is vitathatatlan volt. Az öccsei – Gavriel és az ifjabb Georgios –, a lánytestvérei, együtt az anyjaikkal nem elégedetlenkedtek sokat. Úgy fogták fel a helyzetet, hogy ami ott, a Peremvidéken megadható volt a számukra, azt meg is kapták, viszonzásképp pedig az volt a legkevesebb, hogy az ősök törvényei szerint alárendeljük magukat a családfő akaratának. Az öccsei időnként még ebédre sem mentek haza a földekről, mint ahogy aznap sem, hiába volt nagypéntek. Nathanael tudta, a szívük legmélyén irigyek rá és gyűlölik őt, főként az iskolája miatt, hiszen elsőszülött fiúként a családban ő volt az egyetlen, aki egyetemre járhatott. Persze felajánlotta nekik, hogy minden előadást áttelepít az ő podderükre is, mint ahogy tette ezt a kedvesénél, a lánnyal szemben azonban a testvérei nem a tudásra vágytak, hanem a diplomára. Ez persze érthető, hiszen a rendszer sem az ismereteket nézte, hanem a nyamvadt, *kifizetett* papírokat. Ez a közel sem olcsó kiváltság és előny azonban – míg neki semmit sem jelentett – az öccsei leghőbb vágya volt. Ők vég nélkül bizonyítani akartak, Nathanael pedig menekülni vágyott.

Elsőre megtalálta a szüleit. Az étkezdében ültek, az ebédjüket fogyasztották és mély hallgatásba merülve a kivetített híradás tudósítójára meredtek. Nathanael a szoba bejára-

tában állva ugyanazt érzékelte, mint a szülei a konyhaasztalnál ülve: hogy a riporter végig csak rá mered, és csak neki magyaráz.

A férfi hangja kellemes volt, szinte már megnyugtató. Hibátlan hanghordozással beszélt, minden egyes szavának minden egyes hangja tökéletesen érthető volt. Nathanael már rég megállapította, hogy ez a túlon túl ideális *férfi* semmiképp sem lehet ember. Teljesen legalábbis biztosan nem.

– ...titkosszolgálatra egyelőre nem nyilatkozott. Annyit tudunk, hogy több száz egység dolgozik egyszerre az ügyön. Krakówopoliszt teljesen lezárták. A vizsgálat az egész városra kiterjedt. A gyilkosnak egy ezrelék esélye sincs a menekülésre.

Nathanael szája fanyar mosolyra húzódott, ahogy meghallotta az állami szervek sikerelenségének esélyét. *Hát ilyen pontosan kiszámolták?*

– A császári család mély gyászba burkolódott. Korábban úgy értesültünk, hogy az uralkodó 12:30-kor nyilatkozatot tesz, ezt azonban elhalasztották. Mohamed koronaherceg temetésének időpontja még nincs kitűzve.

– Azta! – fakadt ki Nathanaelből a döbbenet egy sajátos formája. – Megölték a herceget? Mikor?

– Ma délelőtt. Épp Krakówopolisz főterén tartotta a beszédét az együttműködésről – válaszolt az apja. Az arcszörzete most sokkal nyugodtabbnak látszott.

– Orvlövész?

– Úgy tűnik.

– Pár perccel a megemlékezés után – tette hozzá a felesége. – Istenem, pont nagypénteken.

Nathanael sokkal jobban szerette, ha az anyja arcát nem fedte fátyol, de a hagyományok miatt ezt csak házon belül engedhette meg magának. A családfő sokszor mondta neki, hogy hagyja a fenébe a szokást, a Peremen úgysem ellenőrzi őket senki, Chara azonban épp olyan szentnek tartotta a hagyományokat, mint amilyenek az egyház megfogalmazta őket. A hit jelképe soha nem került le a nyakláncáról, így minden nyugtalan pillanatban odakaphatott, hogy erőt merítsen az Istenétől. Lehet, pont ez volt az oka, hogy barna, enyhén ráncosodó arca szegletében mindig megnyugtató mosoly bujkált. *Az ott-hon biztonsága és melege*, gondolta sokszor a fiú, ahogy ránézett, és ha a hitét nem is, azt biztosan irigyelte tőle, hogy bármilyen helyzetben képes volt megnyugodni egy értéktelen medál simogatásától.

– Nagypéntek – mondta fitymáló hangon Břıza. – Épp olyan nyamvadt nap, mint a többi.

– Nekik nem – bökött a képernyő felé Nathanael, ahol pár pillanatig látható volt a Krakówopolisz utcáin tolongó rémült és zokogó tömeg. *Megnyerő felvétel*. Ahogy az apja felhorkantott, biztosra vette, hogy neki is hasonló gondolatok járhatnak a fejében.

A riporter közben tovább beszélt.

– A környező hatalmak egymás után fejezték ki mélyeséges együttérzésüket az udvarral. A szövetségeseink, Spanyolország, Portugália és a Francia Császárság ezen felül biztosítottak mindenre kiterjedő támogatásukról. A Teuton Domínium nagymestere, Rudolf von Marienburg társcelebránsként ajánlotta fel szolgálatait a herceg temetéséhez – a riporter helyét néhány másodperc erejéig az emlegetett északi államfő örökkön mosolygós és örökkön ájtatos alakja vette át, amint sajtótájékoztatót tart. A háttérben a domínium lobogói látszottak, a felvétel tehát minden bizonnyal Rigában készült – de nem felejtette el megjegyezni, hogy ha a teljes körű együttműködésről szóló tárgyalások már lezárultak volna, orvosai talán – hangsúlyozta, talán – *feltámaszthatták* volna a herceget. A mester kijelentése nagy felháborodást váltott ki a pátriárkák körében.

A kép közben váltott, és dühöngő egyházatyák egy csoportját mutatta. Az ősz, szakállas fejeken aranykoronák csillogtak, megannyi ékkövel, a selyempalástok szegélyét pedig éppúgy arannyal hímezték, mint az összes, általuk viselt ruhadarabot. Nathanael eltűnődött, vajon egy olyan szerény fejdíszből hány embert és hány évig lehetett volna eltartani. *De az is lehet, hogy az alsógyatájuk is elég lenne.*

A pátriárkák után ismét a riporter jelent meg, olajosan csillogó, oldalra fésült frizúrájával, és a komoly hírekhez dukáló ábrázatával.

– Az egyházatyák már meg is fogalmaztak egy kiáltványt, melyben felszólítják von Marienburgot a nyilvános bocsánatkérésre és nyilatkozatának visszavonására. A fogalmazvány egészét azonban nem tették közzé, hiszen a császár egyelőre nem fogadta el azt, és nem is értekezett az üggyel kapcsolatban.

– Van elég baja szegénynek – mondta Nathanael anyja fejcsóválva, sápatagon. Ő mindenkiel együtt tudott érezni, legyen az egy lerágott fülű kóbor kutya, vagy épp a római világbirodalom császára.

A tudósító ezek után idézett a többi környező állam vezetőinek nyilatkozataiból is, és felháborodva konstatálta, hogy a Kalmár Unió teljes hallgatásba burkolózott.

– Mindezt a Szenátus tagjai egyöntetűen ellenséges hozzáállásként értékelték. A külügyi sztratégosz, Andreas Gizikis szerint a hallgatás szószátyársággként is értékelhető. Ezen túlmenően csak annyit mondott, számára egyértelmű, mi lenne a helyes lépés.

– Ez a Gizikis egy igazi ökör – mondta az apa. – Nem tud megbékélni velem, hogy ő eddig az egyetlen olyan külügyes, akinek a ciklusa alatt még nem volt semmilyen jelentős háború, vagy lázadás, vagy akármilyen. Vegyen magának egy szimulátort, az isten verje meg...

– Georgios, kérlek...

– Mert most mi, Chara? – förmedt rá a férfi a feleségére. – Az isten verje meg, ha mondom! Vegyen magának egy szimulátort és lölje szét a zombik agyát a kanapéről, de ne csinálja a cirkuszt, ha nem kell.

Közben a riporter elbúcsúzott, a kivetítőn pedig megjelent egy képsor, mely a mosolygó koronaherceg néhány boldog pillanatát örökítette meg. Mohamed szemében ott csillogott valami, ami teljesen alátámasztotta nézeteit, melyeket politizálása során hangoztatott. Végig egy szuverén államokból álló, de közös cél mellett állást foglaló Európáról beszélt. Ahol csak tudott, fellépett a háborúk ellen, az öreg császár pedig egyre nagyobb teret adott neki. Úgy tűnt, a dinasztia teljes egyetértésben tette le voksát az egyre szilárduló béke mellett... aztán jött az a lövés, az egyik főről a korona lehullott, és újra bizonytalannak tűnt minden.

– Mi lesz... ha háború lesz? – tette fel hangosan is a levegőben csüngő kérdést Nathanael.

– Hát, annyi biztos, hogyha találnak valamit Krakówopoliszban, ami az Unióra bizonyíthatja a merényletet, mi, itt a Peremen az elsők között leszünk, akik tudni fogunk a hadműveletekről – mondta előbb széttárt karokkal, majd a csattanónál a térdére csapva Georgios. – Jobb lesz mihamarabb begyűjteni a jelenleg legjobb árfolyamon futó *termés* maradékát és eltűnni innen, legalább addig, amíg egy kicsit le nem tisztul a dolog.

– Nagyon előre terveztek – szólt közbe Chara, a nyakában függő holdas-keresztet morzsolgatva. – Hiszen még nem tudnak semmit, csak azt, hogy a szegény herceg meghalt.

– Hallottad, mit mondott Gizikis. Ha rajta múlna, már most megindulna a roham... és mivel az Együttélés a Kalmárok függésében van, biztos, hogy erre gázolnának át.

Nathanael felpattant és az ajtó felé rohant.

– Most meg hová mész? – dörögte az apja.

– Beszélnem kell a szüleivel. Ha baj lesz...

– Ő nem római, Nathanael. Még ha el is mennénk innen, semmiképp sem jöhetne velünk.

A fiatal férfi csak meredt rá, és valami ismeretlen hanghordozással szólalt meg. A szavai ízén a düh és az enyhe fölényesség civakodtak. Nem pont így tervezte, de hát akkor ennyire tellett.

– Mégis mit gondolsz, hogy elmegyek innen, *nélküle*? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Ő nem római! – szögezte le Georgios.

– Mert mi aztán azok vagyunk, mi?

– Én nem a vérről beszélek, Nathanael, te is tudod, hogy az számít itt a legkevésbé. Még csak nem is a vagyonról, amiből mellel tényleg nem sok akad nekik – *Nem, már hol is mondhatta volna el e nélkül*, gondolta az ifjabbik Bříza. – De nincs nyilvántartva, nincsenek papírjai. Ő nem állampolgár.

– Ez engem nem érdekel.

- Az lehet, hogy téged nem érdekel, de...
 - Vagy mindketten megyünk, vagy egyikünk sem!
 - Nathanael, azt mondtam, hogy...
- De válasz gyanánt csak az ajtó csapódott.

Furcsa egy határ volt az, ami a Római Birodalom és a Lengyel–Német Együttélés állam-szervezete között húzódott. Nem voltak ott sorompók, elektromos kerítések, megfigyelő-állomások, és még csak járőregységek sem flangáltak fel s alá. Tulajdonképpen nem volt ott semmi, csak a végeláthatatlan semmiség, sivatag, sziklák, és itt-ott néhány elhullott állat csontváza, amit nem fogadott magába még a kiszáradt föld sem.

Nathanael gravimotorján cirka három hüvelykkel a talaj fölött lebegve, irdatlan sebességgel hagyta maga mögött a szárazság mérföldjeit, s velük együtt a határvonalat, ami bár a valóságban nem létezett, a politikai térképeken mégis vastag, fekete filccel húzták meg a helyét.

Külső szemlélőként úgy tetszhetett, a motoros a semmiből száguld a semmi felé, hisz északra, délre, keletre és nyugatra ugyanazt lehetett látni. Körülbelül százméternyi szikladt földet, esetleg egy-két kiemelkedő dombot, de mögöttük csupán a tátongó ürességet, amely mindent magába nyelt, és koncul vetette oda a levegőben táncoló homokszemeknek. Olyan volt, mint egy szimulációban. Mintha ott, ahová a szem nem ért el, meg is szűnt volna a világ. Persze a gravimotor rendszerei és műholdak által közvetített térképei – ha nem volt épp a közelben egy blokkoló – elárulták, hogy például az észak-keleti semmi irányában előbb utóbb melyik településre is bukkanna rá, de Nathanael éppúgy nem járt még észak-kelet, mint dél-nyugat irányában sem, így semmi *kézzelfogható* bizonyítéka sem volt rá, hogy akad-e egyáltalán valami az emlegetett irányok semmije mögött... vagy tényleg csak az üresség ásít arrafelé. Épp olyan bizonytalan volt minden, mint a perzselő nap elmosódott karimája a koszos fellegek mögött.

A fiú után rebbenő kabát távolról úgy hatott, mintha a motorosnak szárnyai nőttek volna, melyek egyre csak azon dolgoztak, hogy elragadják őt a földtől; hogy az egekig emeljék... valamiért azonban mégsem jártak sikerrel. Nem is járhattak, a szabadság utáni vágynál ugyanis Nathanael számára volt egy még meghatározóbb erő, amely képes volt a földön tartani őt. Ennek a vágnak pedig neve is volt. Luttynak hívták.

Nathanael olyan tisztán emlékezett az első találkozásukra, mintha az csak egy nappal korábban történt volna. Nem véletlenül, hisz *mély nyomokat* hagyott benne a nem várt összeismerkedés.

Emlékezett, hogy az atomválasztóval kicsit távolabb merészkedett a számára kijelölt zónától, az érzékelők ugyanis azt jelezték, hogy az előtte elterülő – a megszokott homoksvatagnál valamivel élettelibb – földrésznek magas a kalciumtartalma. Abban az évszakban fantasztikus ára volt a kalciumnak, így teketóriázás nélkül áthajtott az említett területre, és meg is adta az atomválasztónak a begyűjtési parancsot. Igaz, hogy utálta a gépet, hisz apja vállalkozásában dolgozva a munkanap nagy részét a kombájn kabinjában kellett töltenie, időnként mégis elcsodálkozott annak nagyszerűségén.

Tanulmányaiból tudta, hogy az atomválasztó feltalálásával új fejezet nyílt a mezőgazdaság, s vele együtt a teljes gazdasági rendszer nagykönyvében. A gép működési elve tulajdonképpen abban állt, hogy a kombájn kiválasztotta az egyes parcellák atomjai közül a begyűjtésre jelölteket, és egyszerűen kiszipolyozta azokat a talaj molekuláiból. Közben természetesen különféle kémiai reakciók játszódtak le, ám a gép fejlettsége immár elérte azt a szintet, hogy a folyamat minimális kockázattal járjon. A prototípusok idejében jól lehet, bőven akadtak még balesetek.

Az atomválasztóval tehát szűzi tisztaságú kémiai elemekhez jutottak, melyek felhasználása jelentős változásokat hozott, a gépgyártástól az élelmiszergyártásig. Lényegében újraértelmeződött a *kitermelés* fogalma. A gyárak előzőleg beszerzett hozzávalók nélkül is képesek voltak ételek vagy bármi más előállítására pusztán kémiai elemekből. Ha valaki burgonyát akart, elég volt ismernie az *összetételt*, és voilà, már kezdődhetett is a gyártás.

Így a paradicsom lehetett akkora, mint egy görögdinnye, a görögdinnyének pedig nem kellett, hogy héja és magvai legyenek, mint ahogy a húсок is mellőzhettek minden felesleges zsiradékot vagy csontot, vagy bármit, ami nem volt épp étvágygerjesztő. Igaz, hogy így minden mű lett, de ez a minden lehetett ideálisan szép, gusztusos, tápláló, és időnként talán még egészséges is.

Ugyanez már nem volt elmondható a földről, hiszen az atomválasztók elterjedésével egyes elemekből egyre kevesebb akadt a talajban, ami elszikeshetett, kifradhatott, és egyszerűen kiutasíthatta magából az életet. Valami ilyesmi volt az is, ami az egész Peremvidéket jellemezte. Természetesen már piacra kerültek bizonyos talajregeneráló szerek – ezeket a trágyázás reneszánszának *művészeiként* emlegették egyes humoristák –, de azokat leginkább a birodalom belső részein használták, ki tudja, milyen sikerrel. Ott viszont, a semmi közepén, ahol nem voltak ritkák a hadműveletek, s a határ is legalább olyan bizonytalan volt, mint az emberek hangulata, nem tellett ilyesmire, és amiért Nathanael apja a leggyakrabban adott hálát az Úrnak, nem is volt államilag kötelező.

A fiú alig dolgozott még pár perce, amikor egy hatalmas reflektor fénycsóvjára vágódott be a kabin ablakán. A füle körülbelül úgy ragyoghatott, mint a világhírű Aranyterem a császári palotában, de mivel Nathanael nem volt hozzászokva az efféle fényűzéshez, inkább csak behunyta a szemét, hogy meg ne vakuljon, és kikászálódott az atomválasztóból.

A levegő sűrű volt, és a fiú inkább nyelte azt, mint belélegezte. Már akkor sajnálta, hogy nem vette fel a szűrőjét. A homokszemek idegesítően karistolták végig az arcát, a levegővel együtt pedig a szájába is befészkeltek magukat. Az örökkön bujkáló nap hője pár másodpercen belül fojtogatni kezdte. Nem is értette, hogy volt ez lehetséges egyáltalán.

Több, mint húsz métert kellett távolodnia a kombájntól ahhoz, hogy lekapcsolják a fényeket, s az is beletelt bő egy percre, amíg legalább valamelyest visszanyerte a látását. Amikor összeszűkülött szemmel felnézett, a tekintete pedig összetalálkozott az útonállóéval, el kellett ismernie, hogy sokféle alakra számított, de egy talpig bőrbe bújít, vadászpuskás, derekig érő, megszámlálhatatlan copfba font szőke hajú amazonra biztosan nem. És nem, nem fél mellű amazon volt, mint ahogy a mitológiában emlegetik ezeket a nem túl nőies nőket. Ennek a lánynak fantasztikus mellei voltak, még a bőrön keresztül is. Figyelmes, ragyogó kék szeme ellökte az útjából a homokszemeket, hogy még tisztábban láthasson, és még tisztábban látható legyen. Az arca vékony volt, határozott, kemény éllel, és néhány elhintett szeplővel, mintha a homokszemek a tekintete elől az arcához simultak volna. Közel olyan magas lehetett, mint Nathanael, végtelenül hosszú combokkal, a fegyver pedig úgy állt a kezében, mintha azzal született volna. Igazi északi volt.

– Vale – köszönt Nathanael félig humorosan, ahogy a lányra nézett, és félig betojva, ahogy a puskára.

– Mi a francot csinálsz itt? – érkezett a kérdés, üdvözlés helyett.

– Hát, ő... én csak...

– Lopod a vagyonunkat?

– Vagyonotokat? – vigyorodott el, de amint az kiderült, a szituációhoz nem épp ez az arckifejezés illett a leginkább.

– Ez a mi földünk, római!

A fiú megköszörülte a torkát.

– Már megbocsáss, kedves... – várt egy kicsit a névre, de mivel ilyen nem érkezett, inkább folytatta –, a Peremvidék még a birodalom fennhatósága alá tartozik.

– Már megbocsáss, kedves szarjankó, de ez itt már nem a Peremvidék! Most pedig fogd magad és tűnj el innen a konzervdobozoddal együtt, vagy addig lövöm alattad a talajt, amíg...

Miközben Nathanael elismeréssel adózott a lány alig érzékelhető akcentusának, és jól érzékelhető hangulatának, a hátizsákja felé nyúlt, hogy előhalássza a podderét – amin egy térkép segítségével be akarta bizonyítani saját igazát –, a szőkeség azonban félreértelmezte a mozdulatot, bejedit, és egyszerűen vállon lötte őt.

Nathanaelnek beletelt néhány értetlen pillanatába, amíg felfogta, hogy hanyatt vágódott, hogy eszméletlenül fáj a válla, és hogy mindez valószínűleg azért történt, mert a lány kezében nagyot dörrent a fegyver. De miután összeállt a kép, ordítani kezdett és lehordta újdonsült ismerősét mindennek, ami csak az eszébe jutott. Az amazon meg mindeközben csak állt ott megmerevedve, tétlenül, majd miután sikerült erőt vennie magán, közelebb lépett és félrehúzta Nathanael kabátját, hogy jobban megnézhesse a sebet.

– Aaaaauuu, a picsába! Mi a francot csinálsz?

– Csak megnézem.

Ez az egyre lágyuló hang korábban még imponált is volna a fiúnak, de akkor...

– Megnézed? Mit nézel rajta? Egyáltalán mi a... csak a podderemért nyúltam, mi az istenért lőttél rám?!

– Honnan tudhattam volna, hogy miért nyúlsz?

– Chö, nem mindenki szaladgál vadászpuskával, cseszd meg.

– Talán... nem – a lány elhúzta a száját. – Sajnálom.

– Sajná... au, rohadtul... fáj. Az ördög... be is.

– Hé! Ne aludj el, hallod? – rázta meg a lány Nathanael sértetlen vállát, kicsit sem gyengéden, remélve, hogy ezzel még sikerülhet kicsikarnia néhány szitokszót és mellékesen a remélt ébren maradást is.

– Nem... alszom...

– Mondom, ne aludj el!

Mondhatta. Ami azt illeti, csinálhatott volna, amit csak akar, Nathanael akkorra már olyan messze járt tőle, mint a Peremvidék Konstantinápolytól. ■ ■ ■

■ **Baka L. Patrik** (Brünn, 1991): Komáromban hallgatok magyart és történelmet. Irodalmi, illetve szakszövegeim az *OPUS*-ban, a *Prae*-ben, az *Eruditio-Educati*-ban és a *Szörös Kő*-ben jelentek meg. Ezen felül szerepeltem két antológiában (*Sár, vér, levendula* [2012], *Ígéret* [2011]), 2007-ben pedig regényem jelent meg, *Az Égiek legendája* címen. Szakdolgozatomat általában véve az alternatív történelemről, főként pedig Trenka Csaba Gábor *Egyenlítői Magyar Afrika* című regényéről írom. A műfaj az alábbiakra nézve áruklódó lehet. Ez a dolga.